

BÉKEHÍRNÖK

„A jövődő a béke emberé”

XXII. (LXXII.) 3. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1978. JANUÁR 15.

Isteni osztályozás

Máté 21:28–32.

Jézus példázatában két fiúról szól. Atyjuk mindkettőt magához hívja, majd így szól az egyikhez: „Menj el, dolgozzál ma az én szőlőmben!” Erre tiszteletlenül és gorombán azt feleli: „Nem akarok”. Később azonban meggondolta magát és elment. A másik tisztelettel és előzékenyen így szólt: „Szívesen, Uram!” De nem ment el.

A Jézust vallató frásztudók, talán nem is értették meg hamarosan a példázatot. Az ő bölcsességük nem hatolt a dolgok mélyére. Egész gondolkodásuk csak a felszínt, a külsőt vizsgálta, de az értelemig nem tudott hatolni.

Így szólt ezután az Úr: „Hát mit szólnak ehhez?” Majd megkérdezte: „A kettő közül melyik teljesítette az atya kívánságát?”

Így szóltak: „Az első”. Tehát az, aki cselekedettel felelt. Akinek ugyan eljárt a szája, de helyén maradt a szíve. Akiben csak meggondolatlanság volt, de nem hamisság. Goromba volt ugyan, de nem ámitó. Akinek lelkében az engedelmisség készsége megtalálható volt, bár külső magatartása miatt megítélést vont magára.

Úgy érzem, hogy Jézus példázata nemcsak a papifejedelmeknek szólt, hanem ránk is vonatkozik. Ezzel a példázattal ugyanis nemcsak az őt ostromló előkelőségeknek, hanem nekünk is komoly tanítást ad. Meg akarja nyitni lelkünk szemét, hogy tisztán lássuk hivatásunkat, magatartásunkat. A két fiúban a kétféle engedelmisség példáját állítja elénk.

Sokféleképpen szokták osztályozni az embereket. Fajok szerint, szín és tudomány szerint, vagyon és történelmi ősök szerint. Egyes népeknél társadalmi osztályok, vagy kasztok szerint.

A zsidóknál igazhitűség szerint. Jézus csak az Istennek való engedelmisség szerint osztályoz. Az ő szemében azon fordul meg az ember étékelése, hogy mint Isten gyermeke, hogyan engedelmeskedik mennyei Atyjának.

S itt kerül szembe egymással a kétféle engedelmisség: a látszat és a valóság, a szó és a cselekedet engedelmsége. A látszattal és a szóval meg lehet téveszteni az embereket, de nem lehet megtéveszteni Istent.

Nálunk általában az emberek látszat szerint élnek. A hitben, a szeretetben, a jótettben, a hűségben és a barátságban. Sok ember csak hangulatát követi. Az első fiú megtagadta az engedelmséget, a második udvariasan igent mondott. De a meggondolás gyümölcse mindkettőnél ellenkező volt.

Köztünk is van sok ember, akinek a nyelve síma, az arca mosolyog, de a lelke durva és gonosz. Pedig még mindig közelebb áll az Istenhez az az ember, aki csak a látszat szerint engedelten, de azután magába száll és megtér; mint az, aki az Úr oltáránál való szolgálat ámitó látszatával is lélekben hamis és soha sem tud megmaradni az Istennek való engedelmisség útján.

Az ilyennek szomorú a sorsa. Az Úr szerint még a vámszedők és a paráznák is megelőzik őket Isten országában. Isten országában ugyanis nem a látszat, nem a szó, nem a hitvallás, hanem a komoly megtérés, a készséges engedelmisség, a tettekben való hit számít. Mi olyan lelki életet szeretnénk élni, amilyent az Úr követel. Az olyan vallásos élet kíváncs, amelyekben a lélek szerint való megújódás ragadja meg az embert Isten akaratának cselekvésére.

Hozzánk is szól naponként Isten kérése: Fiam, eredj, dolgozzál ma az én szőlőmben. Hányan mondják neki imádsággal, fogadkozással, nekilendüléssel: Szívesen, Uram! De nem tesznek semmit. Mi azonban teljesítsük Atyánk akaratát és végezzük szolgálatainkat. Tettekkel engedelmeskedjünk Urunknak!

Cserhalmi Imre

Az Úr Jézus bemeirítése

Máté 3:13–15.

A történelmi hűség és az igazság érdekében az egyéni igetanulmányozásnak és a gyülekezeti igehirdetésnek egyaránt egyik legfőbb feladata, hogy hitelesen megállapítsa és bemutassa a bibliai eseményeket és igazságokat. Erre a bemeirítéssel kapcsolatban is szükség van, mert az Úr Jézus bemeirítkézéséről olyan kép él a köztudatban, amely nem felel meg a történelmi igazságnak. Már pedig a bibliai kereszttség nem egyszerű cselekmény, hanem jelkép is, amelyhez hűséggel ragaszkodni minden hívőnek kötelessége.

Az Úr Jézus a Jordánba merítkezett be. Miért kell ezt hangsúlyozni? Azért, mert ebből azonnal kitűnik, hogy a János keresztsege vitathatatlanul bemeirítés volt. Ezt azok is elismerik, akik a bemeirítést nem gyakorolják. János 3:23-ban olvassuk, hogy János Enonban, Sálemez közel keresztelt, mert ott sok a víz. Mindenki megállapíthatja, hogy sok vízre csak bemeirítés esetén van szükség. A kereszttség más formájához kevés víz is elég a Jordánban is, a templomokban is. János 1:33 azt mondja el, hogy a keresztelésnek ezt a formáját nem János gondolta el, hanem Istentől kapta azt. Isten ugyanis a formákra is súlyt helyez. Ezt sok bibliai példával igazolhatjuk.

Az utóbbi évtizedben a nagy egyházakban is komoly problémává lett a kereszttség formája. Barth Károly református teológus nyíltan a bemeirítés mellé állt. A II. vatikáni zsinat a bemeirítést az addig gyakorolt keresztelési mód mellett bibliai formának nyilvánítja ki.

Így érthető, hogy az 1967-ben kiadott római katolikus Újtestamentum magyar-
rázatában ezt olvashatjuk: „Az aláme-

ritéssel kiszolgáltatót kereszttség jelképezi Krisztus sírbaszállását és feltámadását” (Róm 6).

Amikor tehát a Krisztusba hívők bemeirítkeznek, hitéletükben olyan esemény történik, ami az Úr Jézussal is megtörtént. Amihez az Úr Jézus határozottan ragaszkodott. Sőt, amit az Ő nevében tanítványai Bemeirítő Jánossal párhuzamosan gyakoroltak. Amit a misszióparancsban apostolainak örököül hagyott. Amit az egyházban Krisztus idejétől kezdve állandóan gyakoroltak. A bemeirítésben így megvalósul a Krisztussal való egység egy része.

Az Úr Jézus a bemeirítéssel engedelmeskedett Istennek. Említettem, hogy János 1:33 szerint Isten küldte el Jánost, hogy bemeirítsen. Isten semmit sem tesz ok nélkül. Ő akarta, hogy a nap ragyog, az éjszaka sötét, a virág illatos, a tűz forró, a jég hideg legyen. A természetnek ezt a rendjét senki sem akarja megváltoztatni, mert ez így jó. Isten akarata, hogy legyen bemeirítés. Miért változtassunk akkor Istennek ezen az akaratán?

Isten akarta a bemeirítést, ezért bízza annak megkezdését a legnagyobb emberre, Bemeirítő Jánosra, aki nem is tiltakozott ez ellen, hanem engedelmeskedett és bemeirített. Az Úr Jézus sem tiltakozott, Ő is bemeirítkezett. A Megváltó életében kiábrázolódik, hogy a bemeirítés bevezeti a teljes igazság betöltését.

Krisztus bemeirítkézésével engedelmeskedett az igazságnak. Jézus szavai azt igazolják, hogy a Biblia minden igazsága fontos. Ő, az Isten Fia, nem válogatott közöttük. Amit az Atya akart, azt Ő is akarta. Így valósulhatott

A gyógyulás útján

Barth Károly szerint a Krisztus testének sebei — melyeket a rendhagyó kereszttség miatt kapott — a felnőttek bemeirítéséhez való visszatérés útján gyógyulhatnak be. Úgy tűnik, hogy a római egyház ért leginkább egyet Barth megállapításával. Az egyetértést nem csupán elvi síkon tapasztaljuk. Tanúi lehetünk azoknak a törekvéseknek, amelyek nem kevés gyakorlati eredményt is hoztak. Ezekre egyértelműen az jellemző, hogy igyekeznek a Szentírás, tanítását és az őskereszttyén gyakorlatot kötelező mérekeként figyelembe venni. Mértőldes lépés ez a „kereszttyenség gyógyulásának” útján.

Miről van szó konkrétan? 1972-ben érvénybe lépett „A felnőttek krisztusi életbe való beavatásának” új rendje (Ordo Initiationis Christianaen Adultorum). Katolikus megítélés szerint e dokumentum a zsinat utáni rendelkezések között az egyik legjelentősebb. A magunk részéről osztjuk ezt a véleményt. Legfontosabbnak azt tartjuk benne, hogy visszaállítja a katekumenátus intézményét. A továbbiakban elsőrenden Tomka Ferenc: Római rendelkezések a szentségkiszolgáltatásról (Teológia, 1975. 13. old.) című cikké alapján ismertetjük mindazt, ami bennünk baptistáknak különösen érdekel. Fejtegetését így kezdi a szerző:

A kereszttség ősi formája felnőttke-
reszttség. Az apostolok minden valószínűség szerint csak hitvallásra képes felnőtteket kereszteltek. Igaz, hogy a csecsemőkereszttség bizonyosan ismert volt már a III. században, s attól kezdve napjainkig, de mintegy a VI–VII. századig mégis a felnőttek keresztelése volt általánosabb az egyházban.

A felnőtteket hosszú előkészítés, a katekumenátus után engedték a kereszttséghez. A katekumenátus intézményére már Jusztinusz (+165) Apológiájában találunk utalást, majd római Hippolitusz részletesen beszámol róla (220 körül). A katekumenátus ekkoriban rendszerint 3 évig tartott — ez idő alatt vezették be a kereszttyénségre jelentkezőt

meg: „En Te benned, Atyám, Te énben-nem.” Amit Krisztus példája és parancsa lényeges igazságnak ítélt, arra senki se mondja, hogy nem fontos. Ami az Úr Jézus szerint illő, azt akkor is tegyük meg, ha ömberünk tiltakozik ez ellen.

Az Úr Jézus a bemeirítésben példát mutatott. Példát mutatott az alázatosságban. Neki nem volt szüksége a megtérés kereszttségére, mégis beállt a bűnösök közé. A Megváltó azzal, hogy bemeirítkezett, szebb bizonyítékát adta alázatosságának, mintha ékes beszédben bizonyította volna azt.

(Isten előtt való alázattal hadd emlékezzem meg rákoscsabai szolgálatomnak arról a részéről, amely igénkkel kapcsolatos. Istennek legyen hála, harminc-hét éves rákoscsabai szolgálatom ideje alatt az Úr huszonnyolc bemeirítéssel ajándékozta meg a gyülekezetet. Ebben összesen 176 rákoscsabai testvér követte az Úr Jézus példáját és parancsát a bemeirítésben is. Volt olyan bemeirítés, amelynél csak egy lélek lépett a hulla-
lámsírba, de volt, amikor tízenhárom fehérruhás állt a medence körül. Ha bemeirítettjeink számát a szolgálati éveikkel elosztjuk, akkor harminchét év alatt, évenként, átlagosan, öt fehérruhás merítkezett be gyülekezetünkben. Istennek legyen hála ezért a 28 bemeirítési alkalomért!)

A bemeirítkézéshez ma is alázatosság kell. A bemeirítés nyílt kiállítás az Úr mellett. A bemeirítéskor Isten és emberek előtt ki kell mondani: „Bűnös ember vagyok, Uram.”

Ha egyetlen láncszem hiánya megakadályozhatja, hogy a vödör üdítő vízzel teljen meg, akkor a bemeirítés elmaradása is megfoszthat sok olyan áldástól, melyet Isten az engedelmes fiak számára elkészített.

Békefi Pál

a nagybőjt volt. A keresztsegre hűsvét éjszakáján került sor. Ekkor a katekumenek egyszerre részesültek az úgynevezett „beavató szentségekben” (sacramenta initiationis), a kereszttségben, bérálásban és oltáriszentségben.

A VIII. században, amikor a keresztelések nagy többsége már gyermek- illetve csecsemőkereszttség volt, a katekumenátus intézménye gyakorlatilag megszűnt. A népvándorlás korában a nemzeti zsinatoknak arra kell intenők a papokat, hogy legalább a 20 napos (vagy 40 napos, vagy 7–40 napig tartó stb.) előkészületi időt tartsák meg a tömegkeresztelések előtt. Ott, ahol az újkori missziókban tömegkeresztelésekről tudunk, többnyire ugyancsak találkozunk a hiányos felkészítés problémájával.

Vessük össze a fentieket a mi hitel-
veinkkel! A Baptista Hitvallás 10. pont-

(Folytatás a 16. oldalon)

E. G. Lewis: Krisztus bemeirítése

4 megnyílt szemű próféta

4 Mózes 22:1—20, 24:1—17.

Lett ám nagy riadalom Moáb és Mídián házatáján, amikor látniuk kellett Izrael győzelmes előrenyomulását. Hozzátehetjük, hogy nem is minden ok nélkül. Tudnunk kell ezekről a nemzetekről, hogy voltaképpen rokonságban állottak a választott néppel. Ennek ellenére Moáb és Mídián népe csúf bálványok előtt hódolt, s azoknak áldozott, pedig ők is ugyanúgy ismerhették az élő Istent, mint Izrael ősatyjai.

Erre az időre írták a pohár az Úr szemében bűnös életük miatt, s Izrael hadait szánta megbüntetésükre. Itt tudjuk meg, hogy a Jordán-parti Péthorban élt egy próféta, akit Bálámnak neveztek. Meg kell azonban jegyeznünk, hogy ez az ember nyomába sem léphetett az Úr sok hűséges szolgájának, akik méltán viselték a próféta nevet.

Történt egy napon, hogy Moáb és Mídián népének királyai rangos követek útján felkérték Bálám prófétát, hogy jelentős anyagi ellenszolgáltatás fejében átkozza meg az előrenyomuló Izraelt. Jogos a következtetésünk, ha feltételezzük, hogy ez az ember anyagi előnyökért, mesterségszerűen űzte ezt a hivatást, s ha megfizették, készségesen megáldott, vagy megátkozott bárkit. Ez bizonyára emlékeztet a még napjainkban is élő pogány varázslókra, meg az olyan emberekre, akiknek nincs meggyőződésük, s pénzért bármire képesek.

Nagy harca lehetett ennek a varázsló-prófétának! Ott voltak az otthonában a fejedelmi követek, hogy rábeszéljék királyuk szándékának a végrehajtására. Egyszerre látta az aranyak csillogását, amelyek iránt nagy vonzalmat érzett. Azt is nagy megtiszteltetésnek láthatta, hogy olyan magas helyről érte a megtiszteltetés. De nem mert tenni semmit, mert nagyon is ismerte az Isten hatalmát és ezért méltán félt tőle. Hasonló azoknak a beállítottsága, akik szívesen nyúlnának bűnös pénzszerezési módokhoz, de visszatartja őket a büntetés ré-

métől való félelem. Hívók között is akadhat olyan, aki azért nem cselekszik a bűnt, mert fél, hogy az Isten megbünteti érte. Bálám is ismerte az Urat, félt is tőle, de szívvel nem Őt, hanem a pénzt és a dicsőséget szerette.

Nem tehetem, amit kértek — mondta és szinte érezzük a sajnálkozást hangjából. De azért maradatok holnapig — tette hozzá a rangos követekhez szólva — mert titokban reménykedett benne, hogy valahogy sikerül kicsikarnia Istent beleegyezését jól fizető vállalkozásához.

Lám, ilyen volt Bálám! Nem különb és nem rosszabb azoknál, akik a döntést valamilyen okkal mindig elodázzák, s nem készek azonnal ajtót mutatni bűnös dolgainknak.

Végül ott áll a bálvány oltárainál, s ha tehetné, elmondaná az átkot. Itt azonban látnia kell, hogy milyen aprócska pont ő a Mindenható Istennel szemben. Végezhetnek királyok, hamis próféták átmeneti felvonulásokat Isten ügyével szemben, ezek után mégis az Úr lesz mindenekben, minden!

Figyeljétek csak rá! Bálám nem volt tartósan az Úr Leilkének Uralma alatt, s egyáltalán nem kötelezte el magát neki, Isten mégis milyen csodálatos kijelentésekre használta fel az ajkát. Bálámnak sok-sok évszázadra előre megnyílt a szeme, s látta a megígért Messiaszt, Jézus Krisztust is. Úgy tűnt fel előtte, mint fénylő csillag, mint örök király. Ez arra tanít minket, hogy a hívő embernek milyen sokféle irányból lehet kijelentése az Úr felől, s akaratát közölheti velünk azok által is, akikről nem is sejtjük.

Bálámra nézve mégis szomorú a történet vége. Nem sokkal később bűnei miatt halál lett a sorsa. (Józs 13:22). Sose felejtjük el! Nem elég ismernünk, vagy akár látnunk az Úr dolgait, hanem engedelmesen át kell adnunk magunkat Neki.

Fortin László

„Érted-e amit olvasol?”

MÁTÉ 5:48.

„Ti tehát legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.”

Mit jelent a tökéletesség? Küzdeni kell-e érte, vagy a megteréskor „automatikusan” nyerhető el? Elérhető-e egyáltalán? Ilyen, és ezekhez hasonló kérdések sokasága merül fel az őszintén kereső hívőben, mikor ezt a felszólítást olvassa. Nézzük meg, mit is jelent az Úr Jézusnak ez a nagyon fontos felhívása!

Az evangéliumokban csupán kétszer fordul elő a „tökéletes” (TELEIOSZ) szó, és mindkétszer az Úr Jézus használja (lásd még Mt 19:21-ben). Tökéletes az az ember, aki „Istentől kapott képességeiből semmit és semennyit nem hagy kihasználatlanul”. A tökéletesség tehát célszerűséget, célba tartást, és nem befejezettséget, célba érkezésséget jelent. Ebből a megállapításból az is következik, hogy a tökéletesség fogalmát — és Krisztus igényét — nem szűkíthetjük le az élet egyik, vagy másik területére. Ebben az igében egész életünket meghatározó irányt szab elénk Megváltónk.

Isten tökéletessége azt jelenti, hogy

4 gyógyulás útján

(Folytatás a 13. oldalról)

ját idézem: „Hisszük, hogy a beme-ritést az Úr Jézus Krisztus rendelte. A beme-rités az újjászületés jelképe, a Megváltóba vetett hit szeretetből és engedel- mességből fakadó gyümölcse, Krisztus- sal és az ő testével, a hívők közösségé- vel való egyesülésünk kiabrázolója.

Beme-ritésben csak az részesülhet, aki- nek életében láthatók a megtérés gyü- mölcsei, aki az Úr Jézus Krisztusba ve- tett hitéről vallást tett, és beme-ritését önként kérte. Jézus Krisztus rendelése és az apostolok példája nyomán a be- merítendő az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevére teljesen a vízbe merítjük.

A beme-ritéssel az újjászületett ember ünnepélyesen vallást tesz arról, hogy

megfelel annak a tervnek és célnak, amelyet Ő tűzött maga elé.

Látszólag a kigyó kísértő ígérete („olyanok lesztek mint Isten”) hasonló! Isten tervéhez és igényéhez (ezért meg- tévesztő!). Az Úr Jézus nem ilyen ön- kényes önkormányzásra készítet. Ő nem azt a lehetetlenséget kívánja tőlünk, hogy „érjük utol” Istent. Nem azt, hogy mi hozzuk fel a Napot, és mi adjunk esőt (45. vers). Azt várja tőlünk az Úr, hogy úgy feleljünk meg a teremtésben és megváltásban elénk állított célnak, mint ahogy Isten megfelel Önmaga ter- vének és céljának. A hamis sáfár és a világosság fiainak összehasonlításában (Lk 16:8) olvashatjuk ezt a kifejezést: „a maguk nemében”. Ez azt jelenti, hogy nem abszolút érték alapján törté- nik az összehasonlítás. Ugyanez a hely- zet áll fenn itt is: a hívő ember a „ma- ga nemében” úgy legyen tökéletes, mint ahogy Isten a „maga nemében” az. Eb- ből az is következik, hogy az Atya tö- kéletessége annyira más mint az embe- ré, amennyire az Ő lénye és Önmagá- ból kiinduló célja más, mint az ember elé Óáltala szabott út és cél.

A „tökéletes” gyermeki magatartás viszont félreérthetetlenül utal a „töké- lates” Atyára (Mt 5:16). Ez bizonyosá- géval.

Almási Tibor

bűnös életével szakítva, magát minde- nestől átadja Jézus Krisztusnak. Isten a beme-ritésben részesülő embert bizo- nyossá teszi arról, hogy amiképpen meghalt és eltemetettet Jézus Krisztus- sal együtt a bűnnek, aképpen föl is tá- mad vele együtt új életre. A beme-rités által kiabrázolt igazságok a beme- ritendő szívében munkálkodó élő hit ál- tal válnak fogantatossá.”

A beme-rités szükséges előzményei te- hát: a hit, a megtérés és az újjászüle- tés.

A keresztyén élet a hitrejutással kez- dődik. A hit viszont az Ige meghallásá- nak a gyümölcseként jelentkezik. Örü- lünk annak, hogy a római egyház „föl- élesztette” a katekumenátust, amely éppen a hitre juttatás no meg a tanítás tekintetében, az őskeresztyénség jól be- vált intézménye volt.

ifj Almási Mihály

Mindennapi ige

Január 22. Vasárnap.
1 Móz 18:1—8, 16—33.

KÖZBENJÁRÓ KÖNYÖRGÉS — Is- ten lehajló szeretetéről, az ember javát munkáló jóindulatáról szól mai igénk. Három férfi látogatja meg Ábrahámot. Az Úr követi őket, akiknek az a felada- tuk, hogy közöljék Isten végzését a meg- romlott városok felől. Lót és családja Sodomában lakik. Ábrahám megdöb- benve látja, hogy aligha lehet menek- vése ennek a városnak. Mégis megpró- bálja a lehetetlent: közbenjáró alkuba kezd az Úrral. — Ha lenne a városban ötven igaz ember, Isten megkegyelme- zne a város lakóinak. Dermedten olvas- suk azonban, hogy még tízet sem lehet találni Sodomában... A hívők rend- kívüli felelősségére mutat rá ez a tör- ténet. Ha hűek maradunk a hitben, sokak megmentésének az eszközevé le- hetünk. De hogyan számolunk el azok- kal, akik a mi könnyelműségünk miatt maradtak bűneikben? — Ne fáradjunk bele soha a mások üdvét munkáló köz- benjáró szolgálatba!

Tanítványok a küldetés útján.

Mt 9:35—10:16.

23. Hétfő, Ám 3:1—8.

SZOLGAIVAL KÖZLI TERVEIT — Balgának tartanánk azt a szülőt, aki állandóan fenyténe, büntetné gyerme- keit, anélkül, hogy előzőleg többször is figyelmeztette volna őket... Népét az Úr hányszor és hányszor megszólította, intette; kijelentette velük kapcsolatos terveit, de nem titkolta el hűtlenségük következményeit sem. Amos így tesz val- lást erről a türelmes isteni szeretetről: „Semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgáinak, a prófétáknak”. Napjaink- ban e próféták kései utódai által, az igehirdetők által jelenti ki akaratát az Úr. Ők a Szentlélek ihletésével értel- mezik az Istentől kapott kinyilatkoztá- sásokat. Mennyei vezetéssel folytán se- gítségül lehetnek azoknak, akik az örök haza felé tartanak. — Adjunk hálát Isten szolgáért és az általuk közölt isteni tervekért!

Felelősség a szétszóródásért.
Ez 34:1—10.

24. Kedd 1 Móz 19:12—14.

TRÉFAKÉNT KEZELT ÍTELETHÍR- DETÉS — Sodoma városában vagyunk. Isten két követének az a feladata, hogy Lótot és háznapót kivezesse a pusztu- lásra ítélt városból. Lót vejei azonban megátalkodott szívű hitetlenek. Hall- ják ugyan a figyelmeztetést, de úgy fo- gadják, mintha egy jól sikerült tréfát hallottak volna. — Vajon nem így van- nak ma is sokan Isten Igéjével?! Ne- vetséges naivitásnak tartják a hitet, el- képesztő történetekként kezelik a Bib- lia csodálatos eseményeit. Azt állítják, hogy a Szentírásnak az utolsó időről szóló följegyzései merő képtelensé- gek... És élük továbbra is a maguk el- rugaszkodott életét, nem törődnek az isteni figyelmeztetésekkel. — Vegyük mindig nagyon komolyan az Úr sza- vát! És hirdessük fáradhatatlanul még akkor is, ha némelyek tréfaként kezelik bizonyágatunkat!

Izrael eltévedt juhai.

Jer 50:4—7.

25. Szerda. 1 Móz 19:15—25.

szent ERŐSZAK A MENTÉSBEN — Nincs jogunk elítélni Lótot a kés- lekedése miatt. Ha mi lennénk hasonló helyzetben, mi is ragaszkodnánk földi javainkhoz, szereteteinkhez, ismerő- seinkhez, városunkhoz, otthonunkhoz. Az Úr követi leánytellenek némi erősz- kot alkalmazni, mivel az a feladatuk, hogy megmentse ezt a családot. — Ér- demes elgondolkozni e történet alapján, hogy mi vajon nem vagyunk-e túlsá- gosan engedékenyek, amikor valakinek a megtéréséről van szó. Nem szabad erőltetni a döntést — szoktuk mondo- gatni, holott lelkek örök üdvösségéről van szó. Ne riadjunk vissza attól, hogy olykor úgynevezett „szent erőszakot” is alkalmazunk a lélekmentésben! „Má- sokat... rettentéssel mentsetek meg, ki-

ragadva őket a tűzből” (Júd 23). Kö- nyörögjünk lélekmentő leleményesség- ért és buzgóságért!

Vegyétek észre a tennivalót!
Jn 4:31—38.

26. Csütörtök. És 30:8—17.

AZ IGE MEGVETŐINEK BŰNHÓ- DESE — Riogatja Ésaías próféta a párt- ütő népet, hangja azonban süket fü- lekre talál. Aki bűnben él, nem szeret hallani bűnről szóló prédikációt. Ne prófétálatok nekünk igazat! — mond- ják azok, akik félnek az igazság lelep- lező hatalmától. Pedig „így szól az Úr Isten, Izraelnek Szentje: Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna, csöndességben és reménységben erős- ségtek lett volna; de ti nem akarátok”. Az Ige megvetőinek a romlása hamar elérkezik. — Ma reggel imádkozzunk igehallgató készségért és engedelmes- ségért, hogy bármikor hangzik az in- tés, azonnal készek legyünk a bűnbá- natra és életünk megjobbítására. Ne várjuk ki az ítéletet, hanem mi magunk ítéljük el magunkat, hogy esetleg még némi jóvátételre is legyen időnk.

Felkészítés a szolgálatra.
Mt 10:16—27.

27. Péntek. 2 Móz 32:30—35.

MÓZES KÖNYÖRÖG NÉPEÉRT — Vajon melyik lelkipásztor tud így kö- nyörögni gyülekezetéért? Van-e olyan szülő, akinek ennyire szívügye gyerme- kének a megtartása? Hol található az a vezető, akinek ilyen sokat ér a rábizott nép? — Mózes nagyon jól tudja, mek- kora vétek súlya nehezedik hűtlenné lett nyájára. Mégis Isten irgalmáért esedezik: Kérlek, bocsásd meg bűnű- ket! Majd így folytatja: Ha pedig nem, törölj ki engem a te könyvedből... — Amikor csodálattal érzékeljük a közbe- járó szeretetnek ezt a hőfokát, lelki szem-ünk előtt felidéződik meg egy arc: Jézus Krisztusnak az arca. Ő a világ minden bűnösért vállalta a közbenjáró szolgálatot és a keresztfáldozatot. Gaz- dag lévén, szegénnyé lett értünk. Ma- gasztaljuk csodás szeretetét, és ma- radjunk mindhaláláig Isten szolgálatá- ban! Ezzel fejezzük ki hálánkat!

Vallást tenni életkérdés.
Mt 10:28—33.

28. Szombat. Zsolt 106:7, 19—23, 45.

„ELFORDÍTOTTA PUSZTÍTÓ HA- RAGJÁT” — Istenről nem azért beszél úgy az Ige, mintha ő ilyen emberi tu- lajdonosságokkal rendelkezne, mint mi, hanem azért, hogy jobban értjük őt, hogy nagyobb bizalommal legyünk irán- ta. Amikor olvassuk, hogy megemléke- zett szövetségéről, amelyet népével kö- tött, semmiképpen nem azt jelenti ez, hogy közben elfelejtkezett volna az em- lélt szövetségről. Pál apostol így ír erről: „Ha hitetlenkedünk, ő hű ma- rad; ő magát meg nem tagadhatja”. — Amint Izrael népével hajdan, úgy mi- velünk is szövetséget kötött. A mi szö- vetségünk szerzője Jézus Krisztus. Az ő drága vére örök szövetség szerzője lett. Maradhat-e néma egyetlen ajak is, amikor erre a közbenjáró áldozatra gon- dolunk?! — Dicsőítsük szent nevét! Valljuk meg mindenekelőtt, milyen ke- gyelemben részesültünk! Legyünk mi is mások megmentésének az eszközei!

„...nem méltó hozzám”.

Mt 10:37—42.

Gerzsenyi Sándor

Vasárnapi imaáhitat:

Imádkozzunk képmutatás nélküli sze- retetért! — 1 Jn 3:18.

Vasárnapi bibliára:

A MEGNYÍLT SZEMŰ PRÓFÉTA — 4 Móz 22:1—20, 24:1—17.

Aranymondás: Csillag jön fel Jákób- ból, királyi pálca támad Izráelből (4 Móz 24:17).

Akik elmentek

ORGOVÁNY: id. Kiss László testvé- rünket, nagy részvét mellett temették el 85 éves korában. Több mint hat év- tizedig hűséges igehirdetője és előljá- rója volt a gyülekezetnek.

BEKEHÍRNÖK

Laptulajdonos: a Magyarországi Baptista Egyház
Főszerkesztő: Palotay Sándor, a Szabadegyházak Tanácsa Elnöke
Szerkesztő: Gerzsenyi Sándor
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1062 Budapest, Aradi utca 43.
Csekk száma: 510—21 6385. Telefon: 322-332.
Előfizetési díj negyedévre: 48 Ft, félévre 96 Ft, egész évre 192 Ft.
78 0014 Pátria Nyomda
Felelős vezető: Bendsák László igazgató
HU ISSN 0133—1256